

Tjeckiskt regn.

Grannen, alla åldrar samtidigt. Berättar alla hennes livs nödvändiga steg. Allt hon har möblerat om. Allt hon är mån om, att de ska få lyckas flytta. De var och de stannade. Och badade i ljuset. En märkbart tagen rödstrumpa. Vermut Rosso med is. Igen lyssnat till Anna och hennes låtar av dysterhet och humor. Livet går i repris. I gospel. Rosen, könshormonerna. Markishallen agerar mycket långsamt. Tunga regnkappan försvinner ner i trappan som besatt att vara så långsam. Och hörde hennes show någon annanstans. En liten ask rökverk. En julklapp som var en liter vin och en bricka med grädde. Och hennes så blonderade hår. Och de som faktiskt befinner sig på loftet. Poliserna där i bilen lyste in hos grannen som var rädd. Men tittade bort, i monokelns sanning. Om vinden där de fikade. Och fanns. Och blev så blyga. Stannade på vinden och teg ett tag. Den druckna monokeln, en sanningsenlig bild. Av en vind med hyresgäster, besökare.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mattias Holmström med Poeter.se id #15727 innehar upphovsrätten